İZ SÜRÜCÜ AT

Bir anne at ve yavrusu kırlarda dolaşıyordu. Çimenliklerde bazen koşuyorlar, bazen de yavaş yavaş yol alıyorlardı. Çöllerde böyle yeşillik arazi az bulunurdu. Çölün böyle sulak ve verimli yerlerine vaha denirdi.

Bir ara bir su kenarına geldiler. Yavru at su içmek için dereye eğildi. Annesi ona şefkatle baktı ve:

– Çok mu susadın, diye sordu.

– Evet, dedi yavru at. Sonra da suya doğru eğildi ve yavaş yavaş birkaç yudum içti.

Sularını içtikten sonra yakınlarındaki bir ağacın serin gölgesine sığındılar. Çöl ikilimi ne de olsa sıcaktı. Yer yer böyle vahaları bile tesiri altına alıyordu. Yavru at, sık sık annesine sorular soruyor ve bilmedilerini öğrenmeye çalışıyordu. Küçük tay bir ara:

– Anneciğim, bana insanları anlatır mısın, deyiverdi.

Anne at ona baktı ve gülümsedi:

– Söyle bakalım insanların neyini bilmek istersin?

– Meselâ biz atlar, insanlara diğer hayvan kardeşlerimizden daha yakınız. Nasıl onlara böyle yakın olabildik?

Anne at:

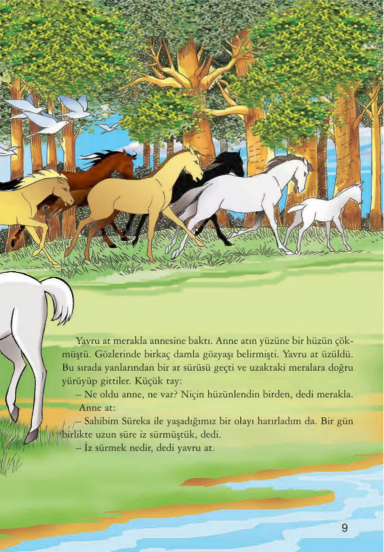
–Haklısın yavrum. Bizler, tarih boyunca insanların en önemli bineklerinden biri olduk. İnsanlar bizimle savaşa gider, bizimle avlanırlar. Hatta bizimle binicilik oyunlarına bile katılırlar.

Yavru at heyecanlanmıştı:

– Peki, sen hiç savaşa katıldın mı anne?

– Elbette. Ben gençliğimde Süreka isimli birinin atıydım. O benimle ava çıkar, savaşır, bazen de oyunlara katılırdı. Ama, dedi ve durakladı anne at.

Yavru at merakla annesine baktı. Anne atın yüzüne bir hüzün çökmüştü. Gözlerinde birkaç damla gözyaşı belirmişti. Yavru at üzüldü. Bu sırada yanlarından bir at sürüsü geçti ve uzaktaki meralara doğru yürüyüp gittiler. Küçük tay:

– Ne oldu anne, ne var? Niçin hüzünlendin birden, dedi merakla.

Anne at:

– Sahibim Süreka ile yaşadığımız bir olayı hatırladım da. Bir gün birlikte uzun süre iz sürmüştük, dedi.

– İz sürmek nedir, dedi yavru at.

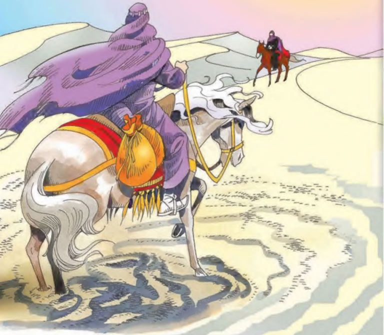
– Birisini takip etmek, dedi anne at. Yerdeki ayak izlerine bakıp izlerin sahibinin gittiği yeri bulmak ve onu yakalamak, demek.

– Peki siz kimi takip etmiştiniz, diye heyecanla atıldı yavru at.

Anne at çok hüzünlenmişti. Yaşadıklarını anlatmayı, o güne geri dönmeyi pek istemiyordu. Ama yavrusunun ısrarlarına dayanamadı:

– Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed ve O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir'i, deyiverdi.

Yavru at:

– Ne! Peygamberimiz ve O'nun yakın arkadaşını mı, dedi hayretle. Buna çok şaşırmıştı. Hemen sordu:

– Nasıl oldu bu olay anne? Ne olur anlat. Çok meraklandım şimdi.

Annesi:

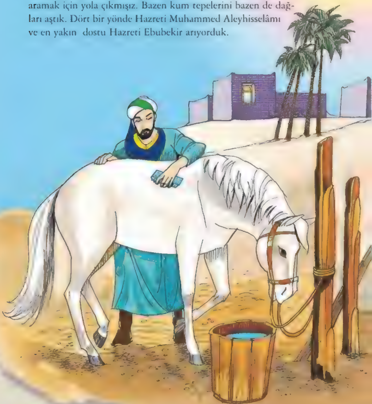
– Peki, dedi ve hüzünlü bakışlarını uzaklara çevirdi.

Anlatırken o günleri sanki tekrar yaşar gibiydi. Söze başladı:

– Demin de dedim ya ben Süreka'nın atıydım. O ne emrederse onu yapıyordum. Bir gün aceleyle yanıma gelip beni hazırlamaya başladı. Sırtıma eğeri koydu. Palanı bağladı. Gemi taktı. Sonra yola çıktık. Fakat benim o sırada hiçbir şeyden haberim yoktu. Nereye gittiğini bile bilmiyordum.

Meğer Süreka, bir gün Peygamberimizin arandığını duymuş. Bir de O'nu bulana mükâfat verileceğinin haberini almış. Biz de Allah Resûlünü aramak için yola çıkmışız. Bazen kum tepelerini bazen de dağları aştık. Dört bir yönde Hazreti Muhammed Aleyhisselâmı ve en yakın dostu Hazreti Ebubekir arıyorduk.

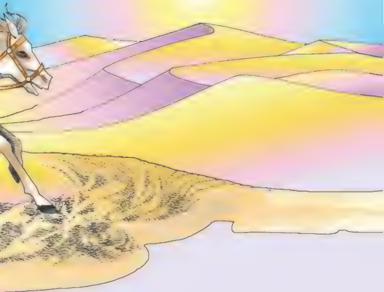

Bir ara Süreka bazı izler gördü. Sonra da o izleri takip etmeye başladı. Hatta bazen beni durduruyor, yere iniyor, kumlardaki ayak izlerini iyice inceliyordu. Başını kaldırıp izlerin gittiği yöne bakıyor, sonra da benim üzerime binip tekrar yola devam ediyordu.

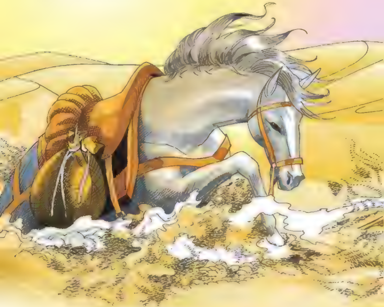

Böylece çölde ilerliyorduk. Bir ara yolun ucunda iki kişi gördük. Tabi Süreka hemen beni o yöne sürdü. Bir süre gidip de o iki insana yaklaşınca heyecanla "Tamam işte onlar." dedi.

Sonra da beni onlara doğru daha da hızlı sürmeye başladı. Bir taraftan da kılıcının kabzasını tutup hazırlık yapıyordu. Belki de onlara bir zarar verecekti. Tam onların yanına yaklaştığımda birden ayağım kumlara gömülüverdi. Ne olduğunu anlayamamıştım.

Hiç durmadan bu derin ve sıcak kumlardan ayaklarımı kurtarmaya çalıştım. Ama kurtulmak için yaptığım her hamlemde kumlara daha da batıyordum. Süreka ise beni acımasızca mahmuzluyordu. Allah Resûlüne doğru ilerlemem için zorluyordu. Ama bu mümkün değildi. Hareket ettikçe kumlara daha da batıyordum. Hatta bir ara ayaklarımın altından dumanlar çıkmaya başladı. Süreka bunu görünce çok korktu. Bir felaketin eşiğinde olduğunu anlamıştı.

Hemen Peygamber Efendimize doğru yönelip, "Ya Muhammed! Hatamı anladım. Ne olur, beni bu durumdan kurtar." dedi. Resûlûllah, ay gibi çehresiyle ona baktı ve "Eğer kurtulursan bizi takip etmeyi bırakacağına dair söz ver." dedi. Süreka, "Söz, bırakacağım." deyince Peygamberimiz dua etti ve ben, birden kumların üzerine sıçradım. Kuma batmaktan kurtulmuştum. Süreka, hem çok şaşkın hem de çok sevinçliydi. Sonra Peygamber Efendimize, "Bana bir yazı ver. Belki gelecekte işime yarar." dedi.

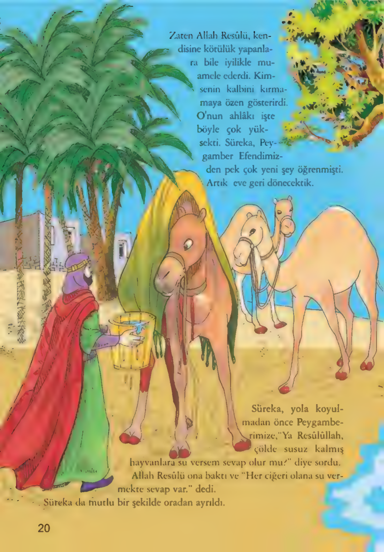

Peygamberimiz de ona birkaç cümlelik bir yazı verdi. Süreka, bu yazıyı aldıktan sonra hemen geri döndük. Peygamber Efendimizin bulunduğu yöne doğru gelenlere de Süreka, "Bu taraflarda kimse yok. Zaten ben o yönden geliyorum, kimseyi göremedim." dedi. İz sürücüler de onun bu sözü üze-rine o yöne gitmekten vazgeçtiler. Başka taraflara dağıldılar.

Aradan yıllar geçti. Sahibim Süraka da İslâm dinini seçti ve Müslüman oldu. Peygamber Efendimizin yanına gittiğinde O'na, "Ben Süreka'yım. Hani seni bir zamanlar takip eden iz sürücü." dedi. Sonra Peygamberimize yıllar önce kendisine vermiş olduğu yazıyı gösterdi. Peygamber Efendimiz Süreka'yı tanımıştı. Ona çok iyi davrandı.

Zaten Allah Resûlü, kendisine kötülük yapanlara bile iyilikle muamele ederdi. Kimsenin kalbini kırmamaya özen gösterirdi. O'nun ahlâkı işte böyle çok yüksekti. Süreka, Peygamber Efendimizden pek çok yeni şey öğrenmişti. Artık eve geri dönecektik.

Süreka, yola koyulmadan önce Peygamberimize,"Ya Resûlûllah, çölde susuz kalmış hayvanlara su versem sevap olur mu?" diye sordu. Allah Resûlü ona baktı ve "Her ciğeri olana su vermekte sevap var." dedi.

Süreka da mutlu bir şekilde oradan ayrıldı.

– İşte, benim hikâyem bu. Hüzünlü başlıyor ama sevinçli bitiyor, dedi anne at.

– Öyle, dedi yavru at ve annesine sokuldu.

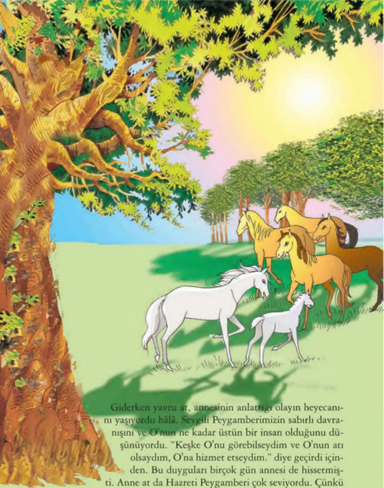
İkindinin koyu gölgesi yer yer ovaya çökmüştü. Hatta akşam güneşinin kızıl ışıkları çimenleri kırmızı renge boyamaya başlamıştı bile.

Anne at:

– Haydi artık gidelim. Akşam olmadan köyümüze ulaşalım, dedi. Beraberce yeşillikler içinden köylerine doğru yürüdüler.

O sırada yavru at ters dönmüş olan bir kaplumbağayı düzeltti. Kaplumbağa da ona teşekkür ederek yoluna devam etti.

Giderken yavru at, annesinin anlattığı olayın heyecanını yaşıyordu hâlâ. Sevgili Peygamberimizin sabırlı davranışını ve O'nun ne kadar üstün bir insan olduğunu düşünüyordu. "Keşke O'nu görebilseydim ve O'nun atı olsaydım, O'na hizmet etseydim." diye geçirdi içinden. Bu duyguları birçok gün annesi de hissetmişti. Anne at da Hazreti Peygamberi çok seviyordu. Çünkü O, rahmet peygamberiydi. Herkesin de sevgilisiydi.